

Do nemocnice jsem se vždycky těšila

Kvůli vrozené vývojové vadě mi prakticky od narození špatně fungovaly ledviny. Moč se mi vracela zpátky do krevního oběhu a hrozila mi otrava. Navíc jsem trpěla záněty doprovázenými horečkami a bolestmi. Vypadalo to, že o ledviny přijdu, a jen zásluhou rychlých tří operací se je podařilo zachránit. Jenže jenom dočasně. Podle nejhrošších scénářů jsem měla brzy zemřít, případně žít s těžce poškozeným organismem. Byl mi rok a čekal mě život v ústavu.

Rodiče se s tím však nehodlali smířit a hledali pro mě jakoukoliv pomoc, což před třiceti lety nebylo vůbec jednoduché. Nakonec ji našli, a to v nově vznikající Urologické klinice Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, kterou v té době vedl průkopník moderní české urologie Eduard Hradec. Na klinice se mě tenkrát ujal dnešní profesor Jan Dvořáček. Následovalo několik operací, náročné rekonvalescence a hlavně velké množství léků, přísné diety a v podstatě zákaz všeho, při čem bych mohla prochládnout nebo se zpotit. Dětství jsem tak vlastně strávila v nemocnici.

Paradoxně na tu dobu moc ráda vzpomínám. Vždycky jsem se do nemocnice těšila, jezdila jsem tam jako na tábor. Sestřičky na dětském oddělení kliniky byly skvělé. Nejde ani slovy vyjádřit, jak moc pro mě dělaly. Vždycky ráda říkám, že na klinice mi neléčili jenom ledviny, ale také duši. Hlavně pan profesor Dvořáček si často se mnou povídal o tom, jak těžký život mě čeká kvůli mému handicapu a jak je nutné

“

Nikdo si nedokázal představit, že se svými nemocnými ledvinami přivedu na svět miminko.

se připravit už nyní na to, že to nebudu mít v životě lehké. Dětský svět je jiný a dlouho jsem tomu nerozuměla. Až v dospělosti jsem si uvědomila, že díky tomuto přísnému přístupu pana profesora a sestřiček jsem v životě zvládla daleko víc.

Když jsem byla malá, nebyl provoz v nemocnicích tak liberální jako dnes. Rodiče jsem někdy neviděla celé týdny. Bylo mi moc smutno, ale protože v nemocnici vládla kamarádská atmosféra, tak ten stesk byl vždy zahnán něčím úsměvem. Nejhorší byly večery. Platila tu ovšem kouzelná věta, že když budete v nemocnici brečet, tak vám stoupne teplota, a tím pádem půjdete domů zase o pár dnů později.

Ani po návratech z nemocnice k rodičům to nebylo jednoduché. Musela jsem se pořád hlídat a spoustu času jsem byla připoutána doma k posteli. Dokonce tak často, že mi

bylo sice smazáno, ale pokud nedodržím přísný režim, opět bych se mohla ocitnout v ohrožení. Musím se vyhýbat sportu, dodržovat dietu i pitný režim, dbát na to, že nesmím prochládnout, a pravidelně dojíždět na kontroly.

Největším důkazem zlepšení mého zdravotního stavu bylo nakonec narození dcery Sofinky. Nikdo si nedokázal představit, že moje oslabené ledviny dokážou pracovat i pro vyvíjející se miminko. V těhotenství jsem měla velké zdravotní problémy. Nejen že kvůli neustálé infekci v ledvinách hrozil předčasný porod, ale nebezpečím bylo i to, že ledviny zvýšenou zátěží nezvládnou. Týdny jsem musela opět trávit na urologické klinice. Sofinka nakonec přišla na svět císařským řezem.

Když v roce 1991 vznikala nadace, která si dala za cíl shánět prostředky na zajištění nejmodernějších přístrojů a pomůcek nezbytných pro včasnou diagnostiku a léčbu urologických onemocnění dětí i dospělých, hledal profesor Dvořáček mezi svými pacienty pro ni jméno. Nakonec bylo vybráno Lucie – podle mě. Nejspíš proto, že jsem byla jedním z prvních pacientů, a navíc jsem s urologickou klinikou spjata od nejranějšího dětství. Proto se dnes také snažím nadaci pomáhat, kdykoliv je to zapotřebí.

I když si dnes užívám mateřství, dál se věnuji své práci. Přednáším na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně na fakultě managementu a ekonomiky a také se věnuji výzkumu vzdělávání.

Nadační fond LUCIE pomáhá dětem a dospělým postiženým vadami močového ústrojí. Číslo účtu: 0013582329/0800.

Příběh Lucie Macurové zaznamenal: Leoš Kyša

Máte příběh, o který se chcete podělit s ostatními? Napište nám na vikend@economia.cz nebo na adresu Víkend HN, Dobrovského 25, 170 55 Praha 7.

doktoři doporučili psa. Dostala jsem ho na lékařský předpis. Směl se mnou spávat v posteli, aby mi kompenzoval izolaci od venkovního světa. I když se díky mnoha lékařům a sestřičkám podařilo dostat mé ledviny „pod kontrolu“, tak úplně zdravá nebudu samozřejmě nikdy. Vždycky budu muset brát na své onemocnění ohled. Riziko, že o ledviny přijdu,